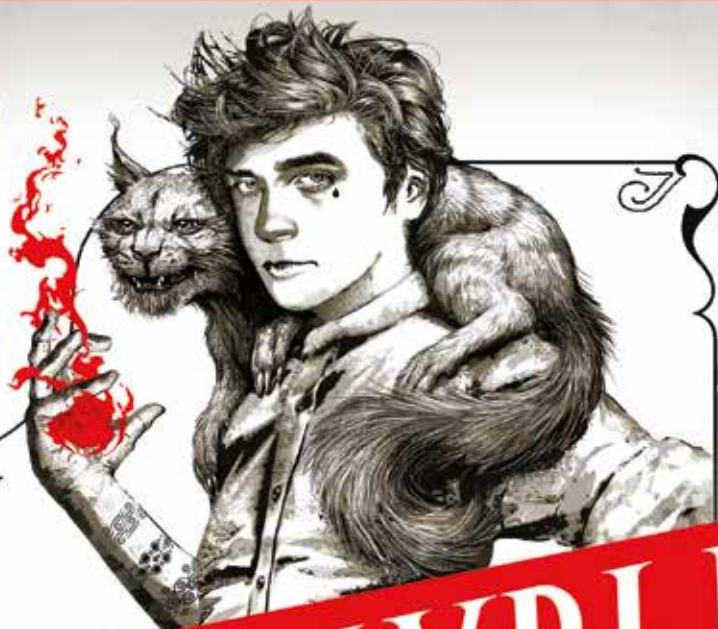

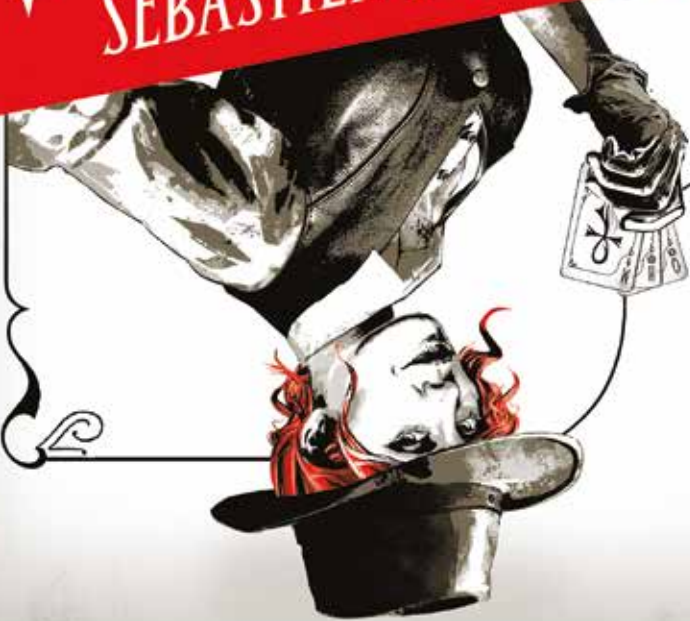
S

1

VOGELVRIJ

SEBASTIEN DE CASTELL

1

S

De eerste proef

Om bij de Jan'Tep een magiërsnaam te verdienen moet je aan drie eisen voldoen. Ten eerste moet je de kracht hebben om je familie te verdedigen. Ten tweede moet je de hogere vormen van magie kunnen toepassen die ons volk beschermen. Ten derde moet je simpelweg zestien jaar worden. Een paar weken voor mijn verjaardag kwam ik erachter dat ik aan geen van die eisen zou voldoen.

Deze eenmalige uitgave is bestemd ter promotie van het boek Spellslinger en betreft een ongecorrigeerde versie.

© Sebastien de Castell

Oorspronkelijke titel: Spellslinger
Nederlandse vertaling: Hanneke van Soest

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel, of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

NUR: 285
ISBN: 9789030503101

Het duel

De oude tovermeesters mogen graag zeggen dat magie een smaak heeft. Sintelformules smaken naar een kruid dat op het puntje van je tong brandt. Ademmagie is subtiel, bijna koel, het gevoel van een muntblaadje tussen je lippen. Zand, zijde, bloed, ijzer... Allemaal hebben ze hun eigen smaak. Een echte deskundige, het soort magiër dat ook buiten een oase kan toveren, kent ze allemaal.

En ik? Ik had geen idee hoe de hogere vormen van magie smaakten, en daarom zat ik dan ook diep in de problemen.

Tennat wachtte me in de verte op, tussen de zeven marmeren pilaren die om de oase van de stad heen stonden. Doordat hij de zon in de rug had, reikte zijn schaduw over de weg helemaal tot aan mij toe. Waarschijnlijk had hij die plek speciaal vanwege dat effect uitgezocht. En het werkte, want mijn mond was nu zo droog als het zand onder mijn voeten, en het enige wat ik proefde was paniek.

‘Doe het niet, Kellen,’ smeekte Nephenia, die sneller ging lopen om me bij te houden. ‘Het is nog niet te laat om je terug te trekken.’

Ik bleef staan. Een warme bries uit het zuiden schudde de bloemen uit de roze tamarisken aan weerszijden van de weg. Kleine bloemblaadjes zweefden de lucht in, glinsterend als deeltjes vuurmagie in de middagzon. Op

dat moment had ik wel wat vuurmagie kunnen gebruiken. Sterker nog, ik zou genoeg hebben genomen met zo'n beetje elke vorm van magie.

Nephenia zag me aarzelen en voegde eraan toe: ‘Tennat heeft overal lopen pochen dat hij je te grazen zal nemen als je komt opdagen.’ Dat hielp niet echt.

Ik glimlachte. Het was de enige manier om te voorkomen dat de doodsangst die ik in mijn maag voelde op mijn gezicht te zien zou zijn. Al had ik nooit eerder een magiërsduel gevoerd, ik was er vrij zeker van dat het tactisch gezien niet effectief was om er tegenover je tegenstander doodsbenauwd uit te zien. ‘Ik red me wel,’ zei ik, en ik begon weer met vastberaden tred richting de oase te lopen.

‘Nephenia heeft gelijk, Kel,’ zei Panahsi, die ons hijgend en puffend probeerde bij te houden. Hij had zijn rechterarm om het dikke pak verband geslagen dat zijn ribben bij elkaar hield. ‘Ga niet vanwege mij de strijd met Tennat aan.’

Ik ging iets langzamer lopen en weerstond de verleiding met mijn ogen te draaien. Panahsi had alles in zich om een van de beste magiërs van onze generatie te worden. Misschien zou hij zelfs wel het gezicht van onze clan aan het hof worden, al zou dat jammer zijn. Zijn van nature gespierde lijf werd namelijk verpest door een grote liefde voor geelbessentaartjes. En zijn verder knappe gezicht werd ontsierd door een huidaandoening die het onvermijdelijke gevolg was van die taartjes. Al kent mijn volk veel toverformules, overgewicht of pokdaligheid kun je

er niet mee genezen.

‘Luister niet naar ze, Kellen,’ riep Tennat zodra we in de buurt kwamen van de kring van witte marmeren pilaren. Met zijn armen over elkaar geslagen stond hij in een cirkel in het zand, die een doorsnede had van negentig centimeter. Hij had de mouwen van zijn zwarte linnen hemd afgeknipt zodat iedereen kon zien dat hij niet één, maar twee van zijn armringen had geactiveerd. De getatoeëerde metaalachtige ringen glinsterden en wervelden onder de huid van zijn onderarmen, terwijl hij de magie voor adem en ijzer opriep. ‘Wat aardig van je dat je je leven wilt vergooien om de eer van je dikke vriend te verdedigen.’

Het publiek, onze mede-ingewijden, begon te giechelen. De meesten stonden achter Tennat in gespannen afwachting met hun voeten te schuifelen. Iedereen houdt van een flinke afstraffing. Nou ja, behalve het slachtoffer.

Panahsi zag er dan misschien niet uit zoals de glanzende afbeeldingen van de eeuwenoude oorlogsmagiërs die in de pilaren voor ons waren gebeeldhouwd, als magiër was hij twee keer zo goed als Tennat. Het was bijna onvoorstelbaar dat hij bij zijn eigen duel zo het onderspit had gedolven. Zelfs nu, na meer dan twee weken bedrust en wie wist hoeveel genezingsformules, kon Panahsi de lessen nauwelijks bijwonen.

Ik schonk mijn tegenstander mijn beste glimlach. Net als iedereen was Tennat ervan overtuigd dat ik hem uit roekeloosheid had uitgedaagd voor mijn eerste proef. Sommigen van onze mede-ingewijden namen aan dat ik het

had gedaan om Panahsi te wreken, die tenslotte praktisch mijn enige vriend was. Anderen dachten dat ik het deed uit een nobel streven om Tennat ervan te weerhouden de andere leerlingen te pesten of de bedienden van de Sha’Tep te terroriseren, die zelf geen magie hadden waarmee ze zich konden verdedigen.

‘Laat je niet door hem ophitsen, Kellen,’ zei Nephenia met een hand op mijn arm.

Sommigen dachten vast dat ik dit deed om indruk te maken op Nephenia, het meisje met het mooie bruine haar en het gezicht dat in mijn ogen volmaakt was. Als je zag hoe ze nu naar me keek, gespannen en bezorgd om mijn welzijn, zou je niet zeggen dat ze me in al die jaren dat we samen ingewijden waren nauwelijks had zien staan. Eerlijk gezegd had het grootste deel van die tijd niemand me zien staan. Vandaag was dat anders. Vandaag had iedereen aandacht voor me, zelfs Nephenia. Vooral Nephenia.

Was het alleen uit medelijden? Dat kon zijn, maar door de bezorgde trek om haar lippen sloeg mijn hoofd op hol. Die lippen wilde ik al kussen sinds ik erachter was gekomen dat kussen niet inhield dat twee mensen elkaar beten. Het gevoel van haar vingers op mijn huid... Was dit de eerste keer dat ze me ooit had aangeraakt?

Aangezien ik dit gevecht echt niet alleen was aangegaan om indruk op haar te maken, haalde ik haar hand voorzichtig van mijn arm en liep de oase binnen.

Ik heb ooit gelezen dat in andere culturen het

woord ‘oase’ wordt gebruikt voor een vruchtbare plaats in de woestijn. Een oase van de Jan’Tep is iets heel anders. Zeven marmeren pilaren torenden boven ons uit; één voor elk van de zeven vormen van ware magie. Binnen de omheinde cirkel met een doorsnee van negen meter stonden geen bomen of planten, maar lag een glinsterend tapijt van zilverkleurig zand dat, zelfs beroerd door de wind, nooit buiten de grens kwam die door de pilaren werd gevormd. In het midden bevond zich een laag, stenen bassin gevuld met iets wat vloeistof noch lucht was en wat in glinsterende golven rees en daalde. Dit was de ware magie. De Jan.

Het woord ‘tep’ betekent ‘volk’. Hoe belangrijk magie voor ons is, blijkt wel uit het feit dat toen mijn voorouders hier kwamen, ze net als andere volkeren vóór hen hun oude namen afwierpen en bekend werden als de Jan’Tep, het volk van de ware magie.

Dat is in elk geval de theorie.

Ik knielde neer en trok een beschermende cirkel om me heen in het zand. Nou ja, ‘cirkel’ was misschien een groot woord.

Tennat grinnikte. ‘O, nu word ik echt bang.’

Al zijn gebral ten spijt was Tennat niet half zo indrukwekkend als hij zelf dacht. Goed, hij was een en al pezigheid en boosaardigheid, maar erg groot was hij niet. In feite was hij net zo mager als ik, en een halve kop kleiner. Op de een of andere manier maakte dat hem nog boosaardiger.

‘Zijn jullie allebei nog steeds vastbesloten door te gaan met dit duel?’ vroeg meester Osia’phest, die opstond

van een stenen bank aan de rand van de oase. De oude tovermeester keek naar mij, niet naar Tennat, dus het was wel duidelijk wie geacht werd ervan af te zien.

‘Kellen trekt zich niet terug,’ verkondigde mijn zusje, die achter onze leraar vandaan stapte. Hoewel Shalla nog maar dertien was, jonger dan de rest, was ze al bezig met het afleggen van haar proeven. Ze was een betere magiër dan iedereen die hier aanwezig was, op Panahsi na, want ze had nu al de armringen voor adem-, ijzer-, bloed- en sintelmagie geactiveerd. Hoewel er magiërs waren die er hun hele leven niet in slaagden vier verschillende disciplines onder de knie te krijgen, was mijn zusje vast van plan ze zich allemaal eigen te maken.

Hoeveel armringen had ik geactiveerd? Hoeveel van de getatoeëerde symbolen onder mijn hemdsmouwen zouden gloeien en wervelen wanneer ik de hogere vormen van magie aanriep die mijn volk kenmerkten?

Geen enkele.

Natuurlijk, binnen de oase kon ik de oefenformules toepassen die alle ingewijden leerden. Mijn vingers kenden de somatische vormen net zo goed als, of zelfs beter dan, wie van mijn mede-ingewijden ook. Ik kon elke lettergreep perfect opdreunen, de meest esoterische geometrie in volmaakte helderheid voor me zien. Ik was bekwaam in alle aspecten van het toveren, behalve in het onderdeel magie.

‘Zie van dit duel af, Kellen,’ zei Nephenia. ‘Je vindt wel een andere manier om te slagen voor je toetsen.’

Dat was natuurlijk juist het probleem. Binnenkort

zou ik zestien worden, en dit was mijn laatste kans om te bewijzen dat ik het magische kaliber had om mijn magiërsnaam te verdienen. Dat ik die waard was. Het betekende dat ik alle vier de magiërsproeven met goed gevolg moest afleggen, te beginnen met het duel. Als ik faalde, zou ik gedwongen worden me aan te sluiten bij de Sha'Tep en de rest van mijn leven te koken, schoon te maken of als klerk te dienen in het huishouden van een van mijn voormalige klasgenoten. Voor iedere ingewijde zou het een vernederend lot zijn, maar voor een lid van mijn familie, voor de zoon van Ke'heops zelf? Falen was ondenkbaar.

Uiteraard was niets van dat alles de reden waarom ik ervoor had gekozen juist Tennat uit te dagen.

'Wees gewaarschuwd, de bescherming van de wet is opgeheven voor degenen die de proeven afleggen,' bracht Osia'phest ons in herinnering. Hij klonk moe en gelaten. 'Alleen zij die sterk genoeg zijn om de strijd aan te gaan met onze vijanden, kunnen aanspraak maken op een magiërsnaam.'

Er viel een diepe stilte in de oase. We hadden allemaal de lijst van vroegere ingewijden gezien die de proeven hadden afgelegd voordat ze er klaar voor waren. We kenden allemaal de verhalen over hoe ze waren gestorven. Opnieuw keek Osia'phest me aan. 'Ben je er werkelijk klaar voor?'

'Ja, hoor,' zei ik. Het was geen gepaste manier om tegen onze leraar te spreken, maar mijn strategie vereiste dat ik een bepaalde zelfverzekerdheid uitstraalde.

"Ja, hoor",' herhaalde Tennat op een spottende toon. Hij ging in de verdedigende grondhouding staan, met zijn benen op schouderbreedte uit elkaar en zijn handen losjes aan zijn zijden, klaar om de toverformules die hij bij ons duel zou gebruiken op me af te vuren. 'Je laatste kans om weg te lopen, Kellen. Als dit eenmaal begint, ga ik door totdat je op de grond ligt.' Met zijn ogen op Shalla gericht grinnikte hij. 'Ik zou niet willen dat je zusje onnodig moet lijden onder de enorme pijn die ik jou ga bezorgen.'

Als Shalla Tennats kinderachtige imitatie van hoffelijkheid al opmerkte, liet ze het niet blijken. Ze bleef staan waar ze stond, met haar handen in haar zij. Haar heldergele haar wapperde sierlijk in de wind. Haar haar was steiler en gladder dan de groezelige haardos die ik met moeite uit mijn ogen hield. We hadden allebei de lichte huid van onze moeder, maar die van mij was verslechterd doordat ik al mijn hele leven met tussenpozen ziek was. Shalla's huid accentueerde haar fijne gelaatstrekken, die de aandacht van zo'n beetje alle ingewijden van onze clan trokken. Uiteraard was ze in geen van hen geïnteresseerd. Ze wist dat ze meer in haar mars had dan de rest van ons en was vast van plan alles te doen wat nodig was om meester-magiër te worden, net als onze vader.

'Ik weet zeker dat ze mijn pijnkreten prima zal doorstaan,' zei ik.

Shalla ving mijn blik en zond er een terug, een mengeling van geamuseerdheid en wantrouwen. Ze wist dat ik alles zou doen om mijn proeven met goed gevolg af te

leggen. Daarom hield ze me zo scherp in de gaten.

Wat je nu ook mag denken, Shalla, hou je mond. Alsjeblieft.

‘Als leerling die de minste armringen heeft geactiveerd,’ zei Osia’phest, ‘mag jij de magische discipline voor het duel kiezen, Kellen. Wat is je wapen?’

Iedereen staarde me aan en probeerde te gissen wat ik zou kiezen. Hier, in de oase, kon ieder van ons wel iets van de verschillende vormen van magie oproepen, net genoeg om het gebruik van toverformules te oefenen. Maar dat was niets vergeleken met wat je kon, wanneer je eenmaal je armringen had geactiveerd. Aangezien Tennat ijzer en adem tot zijn beschikking had, zou het krankzinnig zijn om een van die twee te kiezen.

‘Ijzer,’ zei ik, luid genoeg om er zeker van te zijn dat iedereen me had gehoord.

Mijn klasgenoten keken me aan alsof ik gek was geworden. Nephemia trok wit weg. Shalla kneep haar ogen tot spleetjes. Panahsi begon bezwaar te maken, maar met één blik legde Osia’phest hem het zwijgen op. ‘Ik heb je niet goed verstaan,’ zei onze leraar langzaam.

‘Ijzer,’ herhaalde ik.

Tennat grijnsde. Een grijsachtige gloed maakte zich los van de armring voor ijzermagie om zijn onderarm en gleed om zijn handen, toen hij de kracht begon op te roepen. Iedereen wist dat Tennat dol was op ijzermagie, omdat die je in staat stelde je vijanden te verscheuren en af te rossen. Je zag dat de opwindning zich in hem opbouwde,

de kick die het gaf magie van een hoog kaliber te gebruiken. Ik zou willen dat ik wist hoe dat voelde.

Tennat stond zo te popelen om te beginnen dat zijn vingers al de somatische vormen begonnen te maken voor de toverformules die hij tegen me zou gebruiken. Een van de eerste dingen die je bij duelleren leert, is dat alleen stommelingen zich voor het begin van het gevecht in de kaart laten kijken. Maar aangezien het uitgesloten was dat ik Tennat met ijzermagie kon verslaan, dacht hij waarschijnlijk dat hij niets te verliezen had.

Dat was de ware reden waarom ik glimlachte.

De afgelopen weken had ik namelijk toegekeken bij alle duels die Tennat met de andere ingewijden had gevoerd, en daarbij was me opgevallen dat zelfs leerlingen met meer kracht, degenen die hem met gemak hadden moeten kunnen verslaan, uiteindelijk altijd werden gedwongen zich over te geven.

En toen had ik het ineens door.

Magie is oplichterij.

In de oase was het stil, bijna vredig. Volgens mij wachtte iedereen het moment af dat ik nerveus zou gaan lachen en voor het te laat was zou verkondigen dat het allemaal een grap was. In plaats daarvan rolde ik mijn schouders naar achteren en boog mijn nek naar links en naar rechts om de wervels te laten knakken. Niet dat het me zou helpen bij mijn magie, maar ik dacht dat ik er zo misschien wat stoerder zou uitzien.

Tennat snoof zelfverzekerd. Het klonk als zijn gewoonlijke gesnuif, alleen luider. ‘Je zou denken dat iemand die nauwelijks een gloeiglaslantaarn kan aansteken zonder zichzelf een hartaanval te bezorgen iets voorzichtiger zou zijn in het kiezen van zijn tegenstander.’

‘Je hebt gelijk,’ zei ik, terwijl ik mijn mouwen oprolde om hem de doffe, levenloze inkt van mijn eigen zes getatoeëerde armringsen te laten zien. ‘Dan moet je je dus afvragen waarom ik jou nu zou uitdagen.’

Tennat aarzelde even, voordat hij zei: ‘Misschien heb je wel doodsdromen gehad en weet je dat ik degene ben om je de grijze doorgang in te loodsen en een eind aan je lijden te maken.’

‘Dat zou kunnen,’ gaf ik toe. ‘Maar laten we omwille van het argument zeggen dat het om een andere reden is.’

‘Zoals?’

Ik had een hele speech in mijn hoofd over het feit dat ik de schaduw had opgeroepen, de zevende en dodelijkste vorm van magie, die verboden terrein was voor ons. Als ik hem daarmee geen angst inboezemde, zou ik zeggen dat de echt grote magiërs onder onze voorouders de hogere vormen van magie konden toepassen zonder ook maar hun armringsen te activeren. Net toen ik erover wilde beginnen, zag ik een valk boven me vliegen en besloot van tactiek te veranderen.

‘Als je je krachtdier hebt gevonden, hoef je je armringsen niet te activeren.’

Iedereen keek omhoog. Aan het zweempje boosheid

dat in Tennats zelfgenoegzame lachje doorschemerde kon ik zien dat hij zenuwachtig werd. ‘Niemand verbindt zich nog met beschermgeesten. Trouwens, hoe kan iemand met zo weinig magische krachten als jij ooit een krachtdier aantrekken? Een valk? Dat kan niet, Kellen. Het is onmogelijk.’

Ik zag dat de valk op het punt stond zich op een kleinere vogel te storten. ‘Duik, schatje,’ fluisterde ik zo luid dat iedereen het kon horen. Overal om me heen haptten mensen zenuwachtig naar lucht, toen de valk meedogenloos zijn klauwen in zijn prooi sloeg. De gedachte kwam bij me op dat ik best een aardige acteur had kunnen worden, als het bij de Jan’Tep geen verboden beroep was geweest.

‘Oké, oké,’ zei Osia’phest, die met zijn handen door de lucht zwaaide alsof hij probeerde een verbanningsformule op onze nonsens los te laten. Ik was er vrij zeker van dat de oude man wist dat ik geen beschermgeest had verworven, maar het zal wel erg onbeleefd zijn de geheimen van een andere magiër te onthullen, zelfs wanneer het om leugens gaat. Of misschien kon het hem gewoon niet schelen. ‘Ik weet dat een bepaalde mate van machtsvertoon voorafgaand aan een duel traditie is, maar volgens mij heeft iedereen er nu wel genoeg van. Zijn jullie er klaar voor?’

Ik knikte. Tennat nam de moeite niet, alsof hij de suggestie dat hij er misschien niet klaar voor was een belediging vond.

‘Goed dan,’ zei Osia’phest. ‘Ik begin met aftellen.’

De oude man haalde diep adem, wat waarschijnlijk overdreven was, want het enige wat hij zei was: ‘Zeven!’

Het begon harder te waaien en mijn wijde linnen hemd flapperde luidruchtig tegen mijn huid. Ik veegde mijn handen er voor de tiende keer aan droog en schraapte mijn keel om de kriebel weg te krijgen. Niet gaan hoesten. Niet zwak overkomen. Wat je ook doet, toon geen zwakte.

‘Zes.’

Met een brede grijns keek Tennat me aan, alsof hij een grote verrassing voor me in petto had. Ik zou banger zijn geweest als ik niet had gezien dat hij iedere tegenstander voor een duel zo aankeek. Ook was ik al zo doodsbenauwd als ik maar kon zijn zonder ter aarde te storten.

‘Vijf.’

De havik maakte boven mijn hoofd weer een duikvlucht, dus keek ik omhoog en knipoogde ernaar. Tennats glimlach wankelde. Blijkbaar was hij in staat te geloven dat ik een slappeling was en tegelijkertijd dat ik een beschermgeest had verworven. Randdebiel.

‘Vier.’

Zijn linkerhand vormde de somatische vorm die nodig was voor zijn schildformule. Ik had hem nooit eerder het schild vóór het zwaard zien voorbereiden. Hij keek omlaag naar zijn hand om de vorm te controleren. Blijkbaar maakte hij zich nu wel een beetje zorgen.

‘Twee.’

Twee? Wat was er met drie gebeurd? Opletten, verdorie. Met zijn rechterhand maakte Tennat de

somatische vorm voor de aanvalsformule uit de ijzermagie die we informeel het buikzwaard noemen. Zijn vingers lagen perfect tegen elkaar aan om zijn tegenstander de meeste pijn te kunnen toebrengen. Al was zijn hoofd nog gebogen, hij leek alweer te glimlachen.

‘Een.’

Oké, Tennat glimlachte echt. Misschien was dit toch niet zo’n goed idee.

‘Begin!’ zei Osia’phest.

Het volgende ogenblik voelde ik mijn ingewanden krijzen van de pijn.

Zoals ik al zei: magie is oplichterij.

Grotendeels.

Toeschouwers zouden de indruk hebben gekregen dat er niets gebeurde. Er waren geen lichtflitsen of brullende donder, alleen de vroege avondschemer en het zachte geruis van de bries uit het zuiden. IJzermagie gaat niet gepaard met zichtbare of hoorbare effecten; daarom had ik haar juist uitgekozen. Het ware gevecht vond in ons lichaam plaats.

Tennat stak zijn rechterhand uit, die hij zorgvuldig in de juiste somatische vorm hield: de middelste vingers tegen elkaar aan gedrukt, het teken van het mes, en de wijsvinger en pink opgekruld, het teken van trekken, rijten. Ik voelde zijn wilskracht mijn borstkas in glijden en zich om mijn interne organen wikkelen. Het was afschuwelijk. Bij de pijn die daardoor werd veroorzaakt – eerder een glibberend afgrijzen dan iets stomps of scherps – wilde ik me op de

grond laten vallen en smeken om genade. Verdomme, wat is hij snel en ook sterk. Waarom kan ik niet zo sterk zijn?

Ik reageerde door even zacht te lachen en ongedwongen te glimlachen. Aan de uitdrukking op Tennats gezicht kon ik zien dat hij de kriebels van me kreeg. Waarschijnlijk kreeg iedereen de kriebels van me, aangezien een zelfverzekerde glimlach nou niet bepaald tot mijn gebruikelijke gezichtsuitdrukkingen behoorde.

Ik liet mijn mondhoeken een stukje zakken, kneep mijn ogen tot spleetjes en staarde Tennat recht in de ogen. Vervolgens stootte ik mijn hand naar voren, alsof ik de lucht wilde doorboren. Het was een veel uitgesprokener gebaar dan dat van hem, eigenlijk met veel te veel snelheid om door een ingewijde als ik te worden uitgevoerd, terwijl je ondertussen ook nog de schildformule in stand houdt. Waar Tennats hand de somatische vorm zorgvuldig en precies had uitgevoerd, deed ik het lossier, bijna achteloos, iets wat maar weinigen zouden wagen, omdat het gevaar groot was dat je dan de schildformule zou verbreken.

In eerste instantie gebeurde er niets. Ik voelde nog steeds Tennats wilskracht in mijn buik, dus liet ik mijn glimlach iets breder worden, net breed genoeg om hem te tonen hoe overtuigd ik ervan was dat hij de pineut was. Het pijnlijke getrek aan mijn ingewanden begon iets af te nemen, toen Tennats blik een paar martelende ogenblikken lang op me bleef rusten. Plotseling sperde hij zijn ogen wijd open.

Op dat moment wist ik dat ik zou winnen.

De andere reden waarom ik ijzermagie had gekozen, ook al kon ik die zelf niet toepassen, was dat wanneer een magiër met het buikzwaard aanvalt, hij een tweede formule moet gebruiken om zichzelf te beschermen: het hartschild. Dat is geen schild zoals je het je misschien voorstelt, een groot rond ding dat fungeert als een muur. Nee, je gebruikt magische kracht om ervoor te zorgen dat je ingewanden niet vervormd raken en intact blijven. Je moet je voorstellen hoe je hart eruit ziet, je lever, je... nou ja, alles, en dan proberen ze bij elkaar te houden. Maar als je in paniek raakt, bijvoorbeeld als je denkt dat de andere magiër je zal verslaan en niets wat je doet werkt, kun je je eigen organen onbedoeld samenpersen.

Zo had Tennat Panahsi verslagen. Op die manier had hij hem enorm veel schade toegebracht, ook al had niemand behalve ik – zelfs Panahsi niet – dat door. Pan had zo hard geprobeerd zichzelf te beschermen dat hij uiteindelijk zijn eigen inwendige organen in elkaar had gedrukt. Nu was Tennat degene die er zo van overtuigd was dat zijn toverformules faalden dat hij te hard op zijn organen drukte. Hoewel ik nog steeds verblind werd door de pijn, had ik dit zien aankomen. Ik was erop voorbereid. Tennat niet.

Hij worstelde er een tijdje mee en verhevigde zijn aanval op mij, terwijl hij onbewust met zijn eigen schildformule zijn organen plette. Toen de pijn me te veel werd, voelde ik mijn benen trillen en mijn zicht wazig worden. Het had nog wel zo'n goed plan geleken, ging het

door mijn hoofd.

Plotseling strompelde Tennat zijn cirkel uit. ‘Genoeg!’ schreeuwde hij. ‘Ik geef het op! Ik geef het op!’

De vingers van zijn kracht die zich om mijn ingewanden hadden geklemd, verdwenen in het niets. Ik kon weer ademhalen. Ik deed mijn uiterste best om niet te laten blijken hoe enorm opgelucht ik was.

Osia’phest liep langzaam naar Tennat toe, die op zijn knieën naar lucht hapte. ‘Beschrijf het gevoel,’ droeg onze leraar hem op.

Tennat keek naar hem op alsof hij een idioot was, een indruk die de oude man wel vaker op mensen maakte. ‘Ik had het gevoel dat ik doodging. Zo voelde het!’

Osia’phest negeerde de ruziezoekende toon waarop Tennat het zei. ‘Voelde het hetzelfde als bij de andere leerlingen?’

Een angstscheut trok door me heen, want ik besepte dat Osia’phest zijn vermoedens toetste. Tennat keek naar waar ik stond en toen weer naar de oude man. ‘Het... In het begin niet, nee. Gewoonlijk voelt het hard, als een sterke hand die je vastgrijpt, maar bij Kellen was het anders. Erger, alsof tentakels zich om mijn ingewanden sloten. Op het eind voelde ik hem mijn organen pletten.’

Osia’phest bleef een hele tijd zwijgend staan, terwijl de wind om ons heen aanwakkerde en weer ging liggen. De andere ingewijden staarden me nog steeds aan. Ze vroegen zich vast af hoe het kon dat iemand die nog geen enkele armring had geactiveerd de beste duellist van

onze klas had verslagen. Ze hadden Tennat allemaal zien wankelen, hadden allemaal gehoord wat hij had gezegd: dat hij overweldigd leek te worden door superieure magie. Uiteindelijk zei Osia’phest: ‘Goed gedaan, Kellen van het huis Ke. Het ziet ernaar uit dat je geslaagd bent voor je eerste toets.’

‘Voor de andere drie zal ik ook slagen,’ verkondigde ik.

Het is me gelukt, dacht ik, terwijl een golf van blijdschap over me heen kwam. Ik heb hem verslagen. Ik heb gewonnen. Nu hoefde ik niet meer uren te staren naar de ringen om mijn onderarmen in de vurige hoop, zonder resultaat, dat ik de verbindingen tussen de zegels kon verbreken om ze te activeren. Ik hoefde me ’s nachts niet meer af te vragen wanneer ik uit mijn familiehuis zou worden weggestuurd, gedoemd een Sha’Tep te worden en een baan te nemen als handelaar, klerk of, moge mijn voorouders me bijstaan, Tennats persoonlijke bediende.

Een paar van de andere ingewijden applaudisseerden. Ik betwijfelde of iemand van hen, behalve Panahsi en misschien Nephemia, had gewild dat ik Tennat versloeg, maar mijn eigen volk? Laten we het zo zeggen: iedereen houdt van een winnaar. Zelfs Tennat maakte een buiging voor me, ongeveer zo vriendelijk als je gegeven de omstandigheden zou verwachten. Ik had zijn positie wat de proeven betrof niet beschadigd. Iedere ingewijde kreeg drie kansen om een duel te winnen en hij had er al verschillende gewonnen.

‘Goed,’ zei Osia’phest, ‘het volgende koppel kan aantreden en...’

Onze leraar werd op luide toon onderbroken. ‘Stop!’ Met meer kracht dan welke toverformule die ik kon bedenken ook maakte de stem korte metten met wat ik had gedaan en ooit zou doen. De moed zonk me in de schoenen toen ik mijn zusje zich een weg langs Osia’phest zag banen en naar voren zag benen. Met haar handen in haar zij bleef ze voor me staan. ‘Kellen speelde vals,’ zei ze simpelweg.

En daarmee vielen al mijn hoop en dromen zomaar ineens in duigen.

Het verraad

Iedereen staarde me aan, wachtend op een reactie op de beschuldiging die mijn eigen zusje net op me had afgevuurd. Mijn brein, dat voor de meeste dingen niet deugt maar gewoonlijk rap is in het verzinnen van een breed scala aan uitvluchten, misleidingen of regelrechte leugens, liet me in de steek. Ik had natuurlijk wel iets kunnen verzinnen (Shalla is bezeten door een demon! De magie die ik gebruikte, is de geheime achtste vorm van magie! De raad van magiërs heeft me gestuurd om jullie allemaal op de proef te stellen! Het is een droom! Jullie dromen allemaal!), maar welke verklaring ik ook zou verzinnen, ze zou getoetst worden door me de proef nogmaals te laten afleggen. En dan deze

keer met iemand die zich niet door mijn trucje voor de gek zou laten houden.

Ik deed wat je in situaties zoals deze nooit moet doen: ik keek naar de gezichten van de mensen om me heen, in de hoop dat iemand tussenbeide zou komen. Als er een betere manier is om te laten zien dat je schuldig bent, ben ik hem nog niet tegengekomen. Gek genoeg was het mijn leraar, Osia’phest, die een poging deed me te helpen. De oude man trok een geïrriteerd gezicht en maakte met zijn hand een wegwuivend gebaar. ‘Meisje, ook al moet ik je laten deelnemen aan deze proeven, ik hoef ze niet door jou te laten onderbreken. Ga meester He’met maar lastigvallen.’

‘Hij speelt vals!’ zei ze, wijzend naar mij. ‘Kellen gebruikt zelfs geen...’

‘Maak dat je wegkomt, Shalla,’ zei ik knarsetandend. Ik probeerde met mijn ogen een boodschap over te brengen. Alsjeblieft. Als je ook maar een beetje van me houdt, laat het dan gaan.

Als ze al begreep wat ik bedoelde, dan liet ze het niet merken. Ze sloeg haar armen over elkaar en bleef staan alsof ze op het punt stond haar adem in te houden totdat ze haar zin kreeg. ‘Hij speelt vals, meester Osia’phest. Hij heeft geen magie gebruikt.’

Tennat, die nog niet wist dat Shalla lang geleden had besloten dat hij als magiër niet indrukwekkend genoeg was om haar minnaar te worden wanneer de tijd er rijp voor was, maakte van de gelegenheid gebruik om een hand op haar arm te leggen en neerbuigend naar haar te glimlachen.

‘Geloof me, Shalla, ik was erbij. Je broer...’

‘O, hou je mond,’ zei ze, en ze schudde zijn hand af. Opnieuw wees ze naar mij. ‘Kellen gebruikte geen magie. Dat liet hij je alleen denken, en jij bent erin getrapt omdat je een domkop bent. Hij liet je denken dat hij aan de winnende hand was en kreeg je met dat trucje zover dat je je eigen kracht tegen jezelf richtte. Best slim, maar het is geen magie.’

Ze draaiden zich om en keken me aan. Panahsi. Nephenia. Iedereen. Tennat leek te twijfelen; ik kon zien dat hij probeerde het duel opnieuw te doorleven om te bepalen of hij echt had gevoeld wat hij dacht gevoeld te hebben. Sommige andere leerlingen begonnen een beetje te gniffelen, al wisten ze niet om wie ze lachten.

De list was zo eenvoudig geweest dat niemand hem had kunnen zien aankomen. En nu wisten ze allemaal wat ik had gedaan. Waarom had je me niet met dit ene kunnen laten weggelaten, Shalla?

Osia’phest fronste zijn wenkbrauwen. Met een merkwaardig zachte blik in zijn ogen keek hij me aan. Hij wist het al, besepte ik. Hij wist het van meet af aan. Waarom zei hij dan niets? ‘Goed,’ mompelde hij, ‘ik zal deze kwestie moeten bespreken met...’

Weer onderbrak Shalla hem. ‘Hij kan de magie echt wel gebruiken. Hij moet gewoon beter zijn best doen.’ Ze stapte de cirkel in waar Tennat even geleden had gestaan. ‘Je hebt geen trucjes nodig, Kellen. Je denkt van wel, maar dat komt alleen doordat je niet in jezelf gelooft.’

Ook al voelde ik me verraden, ik moest bijna lachen. Ze denkt dat ze me helpt, besepte ik. Dit is Shalla’s poging me te veranderen in de man die ze vindt dat ik hoor te zijn.

‘Je kunt het,’ zei ze met klem. ‘Dat weet ik. Je bent de zoon van Ke’heops! Mijn broer, niet een of andere slappeling van de Sha’Tep. Bewijs het. Laat het hun zien. Nu!’

Ze stak een hand uit en plotseling voelde ik haar vingers om mijn hart. Hou op, probeerde ik te zeggen, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. Ze viel me net zo snel en hard aan als Tennat had gedaan. Helaas zou ik haar nu niet met een trucje zover kunnen krijgen dat ze zichzelf versloeg. Ik moest proberen terug te vechten met welke echte magie dan ook die ik in me had. Mijn linkerhand nam de somatische vorm aan van het schild, met vier opgekrulde vingers voor mijn borstkas en mijn duim uitgestoken, en ondertussen probeerde ik tevergeefs een beroep te doen op de kracht van de oase. Met de inkt van de ijzermagiering dof en doods om mijn rechteronderarm kon ik er niet genoeg van oproepen. Ontvlam, droeg ik de getatoeëerde ringen op. Jullie zullen oplichten! Ik ben de zoon van de machtigste magiër van de clan. Ik kan dit. Ontvlam, verdomme. Ontvlam!

De pijn van Shalla’s aanval hield aan en ik schreeuwde het uit. Zelfs nu ze me ondraaglijke pijn zag lijden, verslaptte haar wilskracht niet. Ze was er zo zeker van dat ik net zo sterk was als alle anderen, dat ik mijn zwakheid zou afschudden als er maar genoeg op het spel stond. ‘Zoek de stilte, Kellen,’ zei ze zacht. ‘Laat die stromen.’

Hoe boos ik ook op haar was, ik probeerde het echt. Ik probeerde stil te zijn, zoals de meesters ons leerden, maar het enige wat ik voelde was Shalla's wilskracht die mijn hart samendrukte. O voorouders, dit begint nu echt pijnlijk te worden.

‘Kom op, Kellen,’ zei Panashi dringend.

Ik stopte alles wat ik in me had in mijn schild; alle laatste restjes wilskracht die ik kon verzamelen en meer. Ik duwde tegen mijn grenzen. Ik ging er overheen, brak door de barrières heen alsof ze van perkament waren. Mijn armringen waren nog steeds dof, maar het kon me niet meer schelen. Wil je mijn wilskracht zien, zusje? Nou, hier is hij dan, jij domme, arrogant ellendeling. Hier is alles van me.

Plotseling voelde ik de stilte, de leegheid. Is dit waar de meesters het telkens weer over hebben? De ‘diepe stilte van de geest’?

Maar de stilte zat niet in mijn hoofd, ze zat in mijn lijf. Ik was een tijdje geleden gestopt met ademen. Waarom was ik daarmee gestopt? Toen mijn knieën knikten en ik mezelf op de grond voelde vallen, viel het antwoord me in.

Mijn zusje had zojuist mijn hart stopgezet.

Hoe zou JIJ een
tovenaarsduel
overleven zonder
magie?

